

Sky Radio

‘De ene keer zegt een stemmetje ‘Rustig blijven, Faisal, eerst zelf proberen.’ Nou, en dan probeer ik het eerst zelf. Een andere stem zegt dan ‘Ga naar de juf, ga naar de juf.’ En die wil dat ik naar de juf ga om te vragen hoe het moet. Ik zat op de rand van het bed van mijn zoon tijdens ons avondritueel van “even de dag door nemen”. Een soort *De wereld draait door* alleen dan wat minder hectisch en met wat minder verbaal geweld. Het onderwerp van die avond was hoe hij met taken omging. Hij had de neiging om zonder eerst zelf na te denken direct te vragen aan de juf en ik was samen met hem aan het kijken hoe dat nu werkte bij hem.

Ga naar de juf. Want dan wist hij zeker dat hij het goed zou doen.

Bingo. Daar kwam de Innerlijke Criticus uit de mouw. Het goed moeten doen, het niet fout mogen doen. Dit zwaargewicht dragen we bijna ons hele leven met ons mee waarbij non-stop de boodschap wordt gegeven dat je het niet goed doet en geen fouten mag maken. Een soort van Sky Radio op frequentie 101 FM die de godganse dag aanstaat als behangmuziek waar je niet naar luistert maar wel hoort. Een stoorzender die je niet opmerkt.

Zo was het ook de Interne Criticus die 6 maanden geleden toen ik ‘ochtends in de spiegel keek, tegen mij zei: ‘Je ziet er niet uit Wilma, je lijkt Dracula wel. Kijk eens naar die hoektand, die gaat zo over je lip heen, je bent net een vampier!’

Ik schrok. Ik had al een scheve neus, het resultaat van een uit de hand gelopen stoeipartijtje waarbij het knietje van mijn indertijd 3 jarige zoon in één krak mijn neusbeentje een centimeter naar links had verschoven. Gelukkig kon deze schade alleen door kleine mensen onder de 1.50 m worden opgenomen omdat je echt van anderen dat verschil moest opmeten. Dus had ik dit zo gelaten. Maar dit. Dit was een frontaal gebrek! Zichtbaar voor iedereen. Zó wilde ik niet door het leven en ik besloot te gaan voor acht blokjes die een half jaar op mijn gebit zouden komen te staan. Een half jaar rondlopen als .. uit Jaws van James Bond had ik er wel voor over.

Na zes maanden tien jaar jonger te worden geschat door die beugel en weer helemaal bij de jeugd te horen, mochten de blokjes eraf. Ik was doodsbang dat met die blokjes tegelijkertijd mijn tanden eruit zouden worden getrokken. Op de tandartsstoel zette ik me al schrap. Krak. Krak. Krak. Ongelofelijk hoe sterk tanden zijn, want na al dit gewrik bleken ze er nog allemaal in te zitten.

‘Kijk maar eens in het spiegeltje, hoe het eruit ziet.’ De tandarts lachte me vriendelijk toe en hield een handspiegel voor die, ondersteund door het felle licht, niets te raden over liet. Ik zag acht tanden

zo recht op een rijtje dat het bijna onwerkelijk was. Acht perfect in het gelid staande ivoren wachters. Geen millimeter afwijking tussen die witte parels.

Ik schrok. Mijn gebit was perfect. Te perfect. Dit was niet mooi. Oftewel, te mooi. Ik miste mijn scheve tand. Ik wilde niet zo mooi zijn. Ik moest een beetje lelijk zijn.

Waarmee de cirkel van de Innerlijke Criticus zich sloot. Want volgens de innerlijke criticus is het NOOIT goed. Die werkt vanuit een cirkelredenering waardoor er altijd wel iets te vinden is wat niet goed is. Ga je daarin mee, dan zul je als een soort Sysifius de rest van je leven een zware steen de heuvel op moeten duwen zonder enig resultaat. Want het is fout en het wordt nooit goed.

Niet alleen bij mezelf, maar ook bij al mijn cliënten blijkt Sky radio een favoriete zender met soms desastreuze gevolgen.

En is het op zoek gaan naar nieuwe frequenties.

15 juli 2011, de middag dat ik deze column schreef stortte de zendmast van Smilde in waarop Sky Radio uit de lucht werd gegooid. Waarmee mij een nieuwe aanpak voor dit probleem werd aangereikt.